

περικλεῆς στρατάρχης Ἰερμόλωφ, ὁ μέχρι τοῦ 1826 διευθύνει τὰ τοῦ Καυκάσου, ἀμφότεροι, λέγοντες, κατώρθωσαν δι' ἔμφρονος καὶ περιποιητικῆς διαγωγῆς νὰ προσελκύσωσιν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ νὰ ὑποτάξωσι σχεδὸν τὰς κυριωτέρας φυλάς τῶν Τζερκέζων, ἐκτείναντες τὴν ἐπιρροήν των ἀποτελεσματικῶς καὶ μέχρι τῶν Τσετσένσων. Ἦθελον δὲ βεβαίως περαιώσει καὶ τὴν συγχώνευσιν ὅλων τῶν χωρῶν τούτων ἀπονητὶ, ἂν τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα μὴ ἀναπτυσσόμενον ἔτι μάλλον δὲν ἔδιδε νέαν δύναμιν εἰς τὴν περιζωνοῦσαν τὰ ὅρη ταῦτα πυρκαϊάν.

Χαθὺς Ἰσμαήλ, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Λέζγων ἐκήρυξεν ἑαυτὸν προφήτην τοῦ Θεοῦ. Τῷ 1823 ἀνεκαλύψε τὰ μυτήριά του εἰς τὸν Μωλάχ-Μωχαμέδ, ὅστις τὰ μετέβλεπεν εἰς τὸν Χαζή Μολάχ. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην οἱ παλαιοὶ ἐρμηνευταὶ τοῦ Κορανίου ἀπερίφραστον, καὶ ὁ Μολάχ ἐκπύρην ὁ ἐξ ἁπλοῦς νόμος καὶ λόγος ἔχων εἰς τὴν διακρίσιν του πάντας τοὺς πιστοὺς. Ὁ νέος οὗτος ἀρχηγός, ἀνάψας τὸν πόλεμον πεισματώδη, τὸν διετήρησε μέχρι τοῦ 1832, ὅτε ἐπεσε φανευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χιμού. Πλὴν διάδοχος αὐτοῦ εὐρέθη δραστήριος ἐπίσης εἰς τῶν ἱερέων — Μοιρίδωρ — ὅστις ἐξῆλθεν τῆς μάχης φέρων πληγὰς δύο ἐκ τοῦρεϊοῦ καὶ μίαν ἐκ λόγχης. Ὁ Σιαμὺλ ἐξελέχθη τῷ 1834 πρῶτος Ἰμάμης μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀκλεοῦς Χαμσαδ-Βέγ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρχεῖται ὁ δαιμόνιος θρησκευτικὸς πόλεμος τῶν Τσετσένσων, οἵτινες τοῦτο φέρουσι σύνθημα: « ὁ Μωχαμέδ εἶναι ὁ πρῶτος προφήτης » τοῦ Ἀλλάχ! ὁ Σιαμὺλ εἶναι ὁ δεῦτερος αὐτοῦ » Προφήτης! » Τὸ Δαγιστάν ὑπάρχει κέντρον τοῦ πολέμου τούτου.

Ἡ Ῥωσσία ἐννοήσασα τὸ σπουδαῖον τῆς περιστάσεως, ἐπεμψε διαφόρους στρατηγούς, καὶ ἐκάστοτε ἤλλαξε συστήματα, ἀκολουθοῦσα πότε μὲν τὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ πότε δὲ τὸ τοῦ ἀμυντικοῦ πολέμου. Οἱ στρατηγοὶ οὗτοι, ἐν οἷς διεκρίθησαν ὁ Γράββε καὶ ὁ Σάας, κατώρθωσαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐνωσιν τῶν Τσετσένσων καὶ Τσερκέζων καὶ πολλάκις νίκας ἔφερον μεγάλας κατὰ τοῦ Σιαμὺλ· ἀλλὰ τὰ πράγματα προεβαινον μεγαλυνόμενα, καὶ προσωριναὶ τινες ἐπιτυχίαι τοῦ Σιαμὺλ ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ Ναϊδ-χάρδ ἠπειλοῦν τὴν ἐπανάστασιν καὶ αὐτῶν τῶν Τζερκέζων. Τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε σπουδαῖον καὶ ἀπαιτεῖτο συγκέντρωσις οὐ μόνον στρατιωτικῆς ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ πολιτικῆς φρονήσεως. Ὁ Αὐτοκράτωρ, παράδειγμα ἔχων τὴν λευκὴν Ῥωσσίαν ἐβρίσκειν ἀμέσως τὸ ὄμμα ἐπὶ τοῦ Κόμητος Μιχαὴλ Βοροντζώφ.

Τῷ 1844, ἀνακαλέσας τὸν Ναϊδ-χάρδ ἔδωκε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ τὸν Καυκάσον πολέμου εἰς τὸν Βοροντζώφ. Ἀπολαύων οὗτος τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, δύναται νὰ διορίζῃ καὶ παῦν ὑπαλλήλους μέχρις 6 βαθμοῦ, δύναται νὰ δώσῃ ἀμειβὰς καὶ παράσημα εἰς τὸν στρατὸν, ἀνεῦ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ παραδῶσιν

εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικούς παντὸς βαθμοῦ. Καὶ τούτων ποιεῖται δικαιοσύνην καὶ ἔμφρονα χρῆσιν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Κόμης Βοροντζώφ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Καυκάσου ἡ ἐξουσία τοῦ Σιαμὺλ κατέστη ἄπειρος. Οἱ Ἄβαρες, οἱ Κίφραι, οἱ Κουμίκαι καὶ ἄλλαι φυλαὶ λησμονήσασαι τὰ παλαιὰ των ἔχθη ἠνώθησαν μετὰ τῶν Λέζγων καὶ Τσετσένσων, καὶ ὁ Σιαμὺλ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει τὴν μόρφωσιν Θεοκρατικῆς Μοναρχίας καὶ τὸν ὀργανισμόν νέας καὶ συμπεπηγυίας κοινωνίας ἐν Δαγιστάν· ὁ Κόμης Βοροντζώφ ἔστρεψε κατὰ πρῶτον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ πρὸς ἀνάστασιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν ῥωσικῶν ὅπλων καὶ ἐξέλειψεν τῆς προσβολῆς, ἥτις ἐγένετο ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Δάργω εἰς τὸν στρατὸν Γράββε. Ἐπιχειρήσας λοιπὸν τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1845 ἐκυρίεψε καὶ κατέστρεψε τὴν μίαν τῶν κυριωτέρων φυλῶν τοῦ Σιαμὺλ, τὸ φρούριον, λέγομεν, τοῦ Δάργω. Μετὰ τὴν νίκην ταύτην, καθ' ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου τὸν τίτλον τοῦ Πρίγκιπος, ὁ Βοροντζώφ ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ διάφορον μέθοδον παρ' ἐκείνην, ἣν ἠκολούθησαν οἱ προκατοχοὶ του, ἐκλέγοντες ἢ τὸν ἀμυντικὸν πόλεμον μόνον ἢ τὰς ἐπικινδύνους καὶ κακῶς συνήθως ἀποβάσας ἐκστρατείας. Ἐρχισε λοιπὸν πρῶτον τὴν διαίρεσιν τῶν φυλῶν διὰ τούτου προσέβαλε εἰς τὰ καίρια τὸ μέγα τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως σχέδιον τοῦ Σιαμὺλ· δευτέρον ἀπεφάσισε νὰ προσβάλῃ εἰς πολλὰ συγχρόνως μέρη τοὺς Τσετσένσους, ὥστε νὰ διαίρῃ τὰς δυνάμεις αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς καταπλήξῃ. Εἰς ἀμφοτέρω ἐπέτυχε πληρέστατα. Δι' ὅλης τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς φρονήσεως, ἥτις ἀνέκαθεν τὸν ἐχαρακτήρισεν, πραγματοποιεῖ ὅλον ἐν τῷ σχεδίῳ του τοῦτο. Μέχρι τοῦδε κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ τὸν Σιαμὺλ ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ Δαγιστάν καὶ, ἐν ὅτι Θεὸς χάρις αὐτῷ ζῶν, ἀμφιβολία δὲν μένει, ὅτι θέλει περαιώσει τὴν ἐνδοξὴν ταύτην κατάντησιν, ἐλευθερόντων ἀπὸ τὰ δεσμά, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, τὸν πολυπαθεὶ Προμηθέα, τοσοῦτους, λέγοντες, λαοὺς, ἀπὸ τὰ δεσμά δι' ὧν κατακρατεῖ αὐτοὺς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Καυκάσου, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ βαρβαρότης.

Ὁ Πρίγ. Βοροντζώφ ἀπέκτησε καὶ υἱόν, διακρινόμενον ἐπὶ στρατιωτικῇ ἀνδρείᾳ καὶ πολεμικῇ φρονήσει. X.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ Εἰς τὴν ΜΑΚΑΡΙΤΙΑΔ
ΒΙΡΓΙΝΙΑΝ ΔΕΛΗ.

— ο —

Εἰς τὴν Ἀδριανὰ τῆς Κύπρου, τῆς ὡραίης ταύτης νήσου,
Ἐγεννήθ' ἡ Βιργινία, τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου.

Ἡ φωνή της, γλυκὺ ἄσμα συμπαθητικοῦ ἀγγέλου,
τὴν μαγείαν ἐγγυᾶτο παραδείσου ἀνεγέλου.
Εἶχε κάλλος Νηρηίδος, κ' ἦσαν θεοὶ λειτουργοὶ της·
Ἡ εὐγένεια, τὸ πνεῦμα καὶ τοῦ ἥθους ἡ γλυκύτης.

τὴν ἀνατροφήν, τὰ ἔργα, συμπεριφορὰν καὶ τ' ἄλλα
ἔσυνώδευον ἀκόμῃ προτερήματα μεγάλα.
Ἡ παιδεία δὲ πρὸ πάντων κτήμα τόσης εὐφύας,
κατεκόσμιε ὡς ἀδάμας τὴν ψυχὴν τῆς Βιργινίας.
Ἀλλὰ φεῦ! εἶδον τὰς Μοῖρας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ
δρόμου,

τοῦ ὑψιτενοῦς ἐκείνου τοῦ Κυπριακοῦ προῶρους,
Νὰ καθίσουν σ' τὰς χιόνας ἡ Κλωθὴ ν' ἀφίνη νῆμα,
Λάχεσι; νὰ τὸ τυλίσῃ μὲ τὸ πένθιμόν της σχῆμα,
καὶ ἡ Ἄτρωπος ὀργῶσα διὰ κοπτεροῦ ὀργάνου,
χορηγεῖ σ' τὴν Βιργινίαν τρίπηχον στολὴν σαβάνου·

Ἀποτέμνει πᾶν τῆς βῆμα,

Νὰ ἰδοῦ τὴν εἰς τὸ μνήμα!

Ὁ Αἰθὴρ τῆς Κύπρου τότε σκοτεινότητος παρέστη,
Ὅταν ἡ λαμπρυνούσα τὸν φωτεινὴν λαμπὰς ἐσβέσθη·
ταύτης ἦτο πεπρωμένον ἔτη δεκάεξ νὰ ζήσῃ,
Σ' τὰς καρδίας τῶν γονέων χαίνουσαν πληγὴν ν' ἀφήσῃ,
καὶ ν' ἀποσβεσθῇ ὡς ἄστρον ἐκ τοῦ κύκλου τῶν
παρθένων,

τὸ ὠράκισμα τῆς Κύπρου καὶ τὸ ἄνθος τῶν ἐ-
παίνων.

Ἐν Κύπρῳ τὴν 12 Ὀκτωβρίου.

Η ΚΡΗΝΗ.

Ὁ ἀρράβων τοῦ ἔαρος, τῆς γύσεως τελεῖται,
Κ' ἡ γύσις νύμφη τρυφερά.
Πηγὴ, τὰ λεῖα σου νερά
Κριτὰς ἐπικαλεῖται.

ὦ! εἶπατε, ἂν ἴδετε ποτὲ τοιαῦτα κάλλη.
Σὰς ἐρωτᾷ γλαυκὸς αἰθὴρ,
Τῶν ἀρράβωνων ὁ φροστήρ,
Τὸ ρόδο δ' περ θάλλει.

Ναί, εἶπε ἡ κόρη, λέγετε, εἴπερ ποτε ὠραία.
Ὁραῖον εἶναι τὸ πτηνόν,
Τὸ κελαδοῦν τῶν οὐρανῶν
Τὰ θέλητρα τὰ ρέα.

Ὁραία εἶν ἡ παιμενίς ἡ ψάλλουσα τὴν γύσιν.
Τὸ φῶς τὸ τρέμον τῆς αὐγῆς
καὶ ὁ ἀστήρ ὁ χρυσαυγής
Ὁ χαιρετῶν τὴν δύσιν.

Ἀλλ' ἐν κ' ἐγὼ μεῖδιαματῶν λείων σου ραμάτωρ.
Πολλὰκις ἐρχομαι ζητῶν,
Τὸν θρόον ἐνταῦθα σταματῶν,
Τῶς πλάνωρ μου βημάτων.

καὶ μ' ἀπαρτᾷ: αὐτὸν μεῖδιᾷ πρὸς τοὺς γε-
νοὺς ἡ γύσις.

αὐτὸν μεῖδιᾷ πρὸς τοὺς γε-
νοὺς ἡ γύσις.

αὐτὸν μεῖδιᾷ πρὸς τοὺς γε-
νοὺς ἡ γύσις.

αὐτὸν μεῖδιᾷ πρὸς τοὺς γε-
νοὺς ἡ γύσις.

Πλὴν ἄλλοτε τὸ Λυκαυγὲς σαπφειρολίθους
σιέλλοι.

Εἰς τὰ νερά σου θεοῶν

Περιφρόνουν τὸν καιρὸν,

Εὐχέλυσον τὸ μέλλον.

καὶ ὅτε δῶρα τιμαλφῇ σοὶ ἔσπελλον ἱερίων

Τὸ σέλας τὸ ἐσπερινόν,

Ἐγγὺς αὐτῶν τῶν μυσσινῶν,

Παρά τὸ ρεῖθρον εἶδον

Ἐν μέτωπον ἀστερωπὸν, ὡς Λυκαυγὲς ὠραῖον...

Τῆς Μούσης ἦτο, κ' ἡ χαρὰ,

Τὰ στήθη μου τὰ νεαρά,

Δὲν ἐπεσκέφθη πλέον.

Χαίσετε, νάματα, λοιπὸν τῶν παιδικῶν και-
ρῶν μου.

Ἀφού τὸ γάτασμα γελῶν,

Τῶν ἡμερῶν μου τῶν καλῶν,

Χλευάζει τὸ παρὸν μου.

Ἀνταναλᾷτε σεις λοιπὸν τὴν χαρμυρὴν τῶν
ὀντων

Ἄν ἡ ψυχὴ μου θολερὰ,

Ὡς παρατιθέμενα νερά,

Θολὲρ ἐμπαθεῖ τότ' ὅτ' ὀντων.

καὶ ἂν αἱ κύμαται τῶν ἀγρῶν προσέλλουν τὰ
λουσθῶσι.

Ὡς ὀφειλόμενον δασμόν,

Τοῦ αἰωδοῦ τὸν ἀσπασμόν,

Εἰπέτε τὰ δεχθῶσι.

Σῆρος, Σεπτεμβρίου 11.

ΜΥΡΩΝ.

Α Ν Θ Η .

Θ.

Πᾶς θὰ κρύπτεται τὸσαύτῃ

Ποῦ μὲ φλέγει πυρκαϊά;

Κάθε νόημα, κάθε βλέμμα,

Φανερόνουν τὰ κρυφά.

Τόση ἀγάπη εἰς μικρὸν στήθος

Συνθλιμένη, δὲν βασιτᾷ·

Πανταχόθεν ἐκχειλίζει.

καὶ ὡσὰν χεῖμαρρος ὄρμα.

Καὶ νὰ κρύψω δὲν μὲ ἀφίνει
Τὴν ὑπέρμετρον χαρὰν
Μοῦ ἡ ψυχὴ μου δοκιμάζει
Διὰ τὴν πρώτην τῆς φορὰν.

Ἄχ, νὰ ἐγίνοντο τὰ πάντα
Τῶν αἰσθήσεων μου ἡχώ,
Νὰ μοῦ ἐπέστρεφαν τὰ ὅσα
Δι' ἐσέ, ἀγάπη μου, ἐκφωνῶ.

ΙΓ'.

Ὡ πῶς ἡ ἀγαλλίασις
Τὴν κόρην στολιρίζει,
Μὲ κάλλη, μὲ θέλγητρα
Πολλὰ τὴν πλουτίζει!

Πλὴν πόσον τὸ δάκρυον
Αὐξάνει ἡδονάς,
Χαρίζον τῆς θλίψεως
Μυρίας καλλονάς.

Εἰς τὸν γλυκοευνθύμιστον
Καιρὸν ποῦ τὴν εἶδα,
Ὅπόταν ἀνέπνευσα
Ἀγάπην καὶ ἐλπίδα,

Μοῦ ἐφάνη ὡς ἀρχάγγελος
Τῆς θείας εὐσπλαγχνίας,
Ἐκπλύνων μὲ δάκρυα
Τῆς γῆς τὰς κακίας.

ΙΔ'.

Ἡ χαρὰ σου εἶναι χαρὰ μου,
Ἄν λυπησῇ, μὲ λυπεῖ,
Συνιστοῦν τὴν ὑπαρξίν μας
Δύο κορμιά καὶ μία ψυχὴ.

Τὴν φωτίαν ποῦ ἀναψῇ τόσον
Τὰς καρδίας μας φλογερά,
Ἀντὶ ὁ χρόνος νὰ τὴν σβέσῃ,
Ἐμπρησμὸν καταντᾷ,

Βάλε μας 'ς τὰς πόλεις μέσσα
Ποῦ τὰ πάντα θορυβοῦν,
Βάλε μας 'ς τὴν μοναξίαν
Ποῦ τὰ πάθη ὀλοισιωποῦν,

Οὔτε ὁ κόσμος μᾶς ἐφέλκει,
Οὔτε ἡ ἔρημος αἰγὴ,
Ὅ εἰς τοῦ ἄλλου του εἶναι κόσμος
Ὅ εἰς τοῦ ἄλλου του ἐπαρκεῖ.

ΙΕ.

Ἐλθέ ἐδῶ ποῦ μικρὸν κύμα
Σβύννεται στὸν αἰγιαλὸν,
Παριστάνον τῆς ζωῆς μας
Τῆς παρούσης τὸ τερπνόν.

Ἐλθέ ἐδῶ διὰ νὰ μοῦ λέγῃς
Ὅτι μὲ ὑπεραγαπᾷς,
Εἰς τὸν βίον μου διὰ νὰ χύνης
Τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἡδονάς,

Ὅσα εἰπεῖς, τῆς ἐρημίας
Ἡ φωνὴ νὰ τὰ ἀντηχῇ,
Κι ἐδῶ ἡ αὔρα νὰ τὰ φέρῃ
Πνέουσα λεπτὴ λεπτὴ.

Νὰ διαχέῃ καὶ ἄβρως καὶ ἡδέως
Πανταχοῦ μὲ τὰ πτερὰ,
Ὅσα ἀρώματα προσφέρουν
Τ' ἄνθη, οἱ λόγγοι, τὰ βουνά.

ΙΣΤ'.

Τι μᾶς μέλει ἂν καθ' ἐκάστην
Πιπτουσιν οἱ βασιλεῖς;
Τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκουμένης
Ἄν ταράττῃ ἡ καταιγίς.

Ἐδῶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν
Ἀπὸ φῶς μᾶς πλημμυρεῖ,
Εὐδία νύξ ἐδῶ διαλάμπει
Καὶ τὰ πάντα ζωογονεῖ.

Μᾶς χαρίζει τὸ ἔαρ τ' ἄνθη
Καὶ τὸ θέρος τοὺς καρπούς,
Τὸ φθινόπωρον τὸν οἶνον,
Ὁ χειμὼν αἰσίους οἰωνούς.

Ἐδῶ πάντοτε ἐνωμένους
Ἡ ἀτυχία δὲν μᾶς νικᾷ,
Καὶ γλυκὺς σκοπὸς μας εἶναι
Ὅ εἰς τὸν ἄλλον ν' ἀγαπᾷ.

Λ'.

Εἰς τὸν τόπον, ὅπου οἱ δύο
Εὐρισκόμεθα συχνά,
Ἐνθα μᾶς καλοῦσε ἡ φύσις,
Μὲ μειδιάματα ἐλκτικά,

Τῆς νεότητος ποῦ ἡ θύρα
Μᾶς παρίστατο ἀνοιχτή,
Κ' ἡ οἰκουμένη τῆς ἀγάπης
Συγκεντρώνεται ὅλη ἐκεῖ,

Ποῦ ἐνομίζαμεν τὰ πάντα

Πῶς τὴν τύχην μας ὕμνου,
Καὶ τὸν πρῶτιστον παλμόν μας,
Ὅτι γλυκοχαιρετοῦν,

Ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε εὐτυχοῦσα,
Τώρα ὑπάγω, ἂν ἤμπορῶ,
Κι ἔχω πλέον δάκρυα νὰ χύσω,
Τὸν χαμόν μας νὰ θρηνῶ.

— — —

ΛΑ'.

Ἐστοχάσθην πῶς 'ς τὸν κόσμον
Ἐκτιμᾶται ἡ ἀρετὴ·
Ἐστοχάσθην πῶς ἡ ἀγάπη
Με τὴν εὐτυχίαν συζῇ.

Ἐστοχάσθην πῶς ὑπάρχει
Φίλος τις εἰλικρινής·
Σ' ὅλα αὐτὰ κ' εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα
Ἠπατήθην ὁ ἀτυχής.

Οὕτω ἐμίσησα τὰ πάντα
Καὶ ἄσυλον ἐκεῖ ζητῶ·
Ὅπου ἀνθρώπινον σημεῖον
Πλέον ποτὲ νὰ μὴν ἰδῶ.

Νὰ ἐκφωνῶ μόνος τὸν ὕμνον
Τῆς ἀπελπισίας πικρῶς·
Ν' ἀποκρίνεται ἐκεῖ μόνος
Τῆς ἐρήμου ὁ μυκηθμός,

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Συνέχεια, ὄρα φυλλάδιον 29).

Ἄλλὰ σεῖς, ὦ γυναῖκες, ἀφοῦ βλέπετε τὴν ἀδικίαν ταύτην εἰς ἣν οἱ ἄνδρες σὰς κατεδίκασαν, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύνασθε ν' ἀναχαιτίσητε τὴν ἄλογον αὐτὴν βουλὴν των, δὲν παραδειγματίζεσθε καὶ δὲν ἀπωθῆτε τὴν διαφθορὰν διὰ τὴν ὁποίαν σὰς κατηγοροῦν; ἐξυπνίσατε πλέον· εἶναι καιρὸς νὰ θέσητε θώρακα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ δόρυ τὴν ἀγχίνοιάν σας διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ πολεμήσητε τὴν ἀκάθεκτον ὁρμὴν καὶ ἀβουλίαν τῶν ἀνδρῶν ἥτις σὰς κρατεῖ ὑπὸ τὰ δεσμά καὶ διὰ ν' ἀποδείξητε ὅτι δὲν πρέπει εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀμοιβαιότητος νὰ σὰς θεωροῦν ψευδῶς νήπια.

Οἱ καταδαπανῶντες ἀγοήτως τὴν ζωὴν των εἰς

τάς παχυλὰς ἡδονὰς τῆς ἀκολασίας εἶναι καὶ οἰκτου καὶ ὀργῆς ἄξιοι, καὶ οἰκτου μὲν διότι ἡ ἐξίς τῆς ἡδονῆς ταύτης ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοὺς τὴν δύναμιν τοῦ ἀληθῶς ἐρᾶν χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τὴν χρείαν τούτου. Ἐσωτερικῶς βασανιζόμενοι ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ ὅτι διέφθειρον τὸν εὐγενῆ τῆς ψυχῆς των χαρακτῆρα καὶ ἐξηχερίωσαν ἑαυτοὺς, θέλουν νὰ παύσωσι τοῦ νὰ ἦναι ἄνθρωποι, ὥστε ἀπαλλαττόμενοι ἀπὸ τὸν βαρὺν τῆς συνειδήσεως ἔλεγχον, νὰ παραδοθῶσιν ἥσυχοι εἰς τὰς βδελυρὰς αὐτῶν ἐξέεις, ἀλλὰ ματαίως, δὲν δύνανται νὰ πνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς, τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται εἰς τὸ στήθος των. Αὕτη μέχοι τελευταίας ἀναπνοῆς τοὺς καταδικάζει ἐντὸς ἐκυτῶν, τοὺς καταδικάζει, κατασπαράττει τὰ σπλάγχνα των παραπονουμένη αἰωνίως διὰ τὴν κτηνώδη κατάστασιν εἰς ἣν τὴν ἔφερον· ὀργῆς δὲ ἄξιοι, διότι εἶναι φόβος καὶ φόβος μέγας, μήπως λαμβάνουσαι αἱ γυναῖκες τὴν φιλίαν καὶ σχέσιν των, ὑποπέσουν διὰ τῶν ἐπαγωγικῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἡθῶν εἰς τὰ παθήματά των, εἰς τοὺς ἐρωτικούς πόθους των.

Ὁ ἔρως εἶναι ἡδονὴ ἄφατος, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ κτίστου προσκαλοῦνται νὰ μεταλάβωσιν, ἀλλὰ ἡ ἡδονὴ αὕτη εἶναι μεμιγμένη πολ- λάκις μὲ αἰσχύνην καὶ μεταμέλειαν· ὅταν ἡ ἀλήθεια δὲν τὴν ποδηγετῇ τότε ὁ ἔρως δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη ἐκείνη, ἥτις εἰς τὰ οὐράνια δώματα ἔχει τόσῃ σημασίαν, δὲν εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ, ἀλλ' εἶναι ἡδονὴ πρόσκαιρος, σατανικὴ, ἥτις ἐγεννήθη μετὰ τὴν χάθοδον τῆς παρακοῆς, ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ σαρκικὴ ἡδονὴ δὲν προξενεῖ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἡ ἐνάρετος συζυγία δια- χέει ἐπὶ τῆς γῆς, ταύτην νὰ παράξῃ δύναται μόνῃ ἡ ἀμοιβαία τῶν συζύγων ἀγάπη, ἡ ἀγαλλίασις ἐκείνη τῆς ψυχῆς τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἐνάρετοι σύζυγοι εἰς ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν. Ἐν τότε, ὁποία εὐφροσύνη, ποῖον ἀριστούργημα ἔρωτος καὶ νοήσεως δύο οἰκείων ψυχῶν, καρποὶ στενῆς ὁμο- νοίας δύο καρδιῶν ἀνταγαπωμένων! Θεία τότε χαρὰ γεννᾶται, τὴν ὁποίαν οὐδὲ γλώσσα δύναται νὰ εὐφράνῃ, οὔτε νοῦς νὰ σχηματίσῃ, οὔτε κάλαμος νὰ περιγράψῃ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὴν αἰσθανθοῦν, ἐκπλήττονται πῶς ἡδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποκτήσω- σι, πῶς εὐρέθη ἐν τῇ γῇ ἡ οὐράνιος αὕτη δωρεά!

Αἱ γυναῖκες φυσικῶς ἐπιβρέπουσιν εἰς τὸν ἔρωτα μᾶλλον τῶν ἀνδρῶν, εἶναι ἡ ζωὴ των ὅλη ἔρως, ὅλη ἀγάπη καὶ οὐδὲν ἄλλο, εἰς αὐτὰς ἐπιφοιτᾷ καὶ ὡς ἀπὸ φυτῶρια διαδίδεται καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας, διὸ ὅταν θέλωσι νὰ ἐρῶσι, ἐρῶσιν ἐκ καρδίας καὶ οὐχὶ ἐκ πάθους βδελυκτοῦ, ὃ δὲ ἔρως αὐτῶν εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε, καὶ ἂν ὁμονήσουν τὰ στοιχεῖα ὅλα τῆς φύσεως διὰ ν' ἀποσπάσωσιν αὐ- τὸν ἀπὸ αὐτὰς, δὲν ἔβλουν τὸ καττρεῖσκει ἂν καὶ μυρία μεταχειρισθῶσι τεχνάσματα, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν συμβαίνει πολλὰκις, ὥστε ὁ κραταιὸς οὗτος ἔρως αἰτῶν νὰ γεννᾶται δι' ἄνδρα ἀνάξιον